

СЪРЦЕ НА СЪРЦАТА

O love, I am not but love
Shelley

*

Алпийските вършини съ леденъ погледъ
Намръщено се взираатъ къмъ Лагорнъ,
О чийто цветни брегове морето
Се гали и съсъ ромонъ тихъ имъ шепне
Най-свидните си блянове, родени
Въ таинствените негови недра.
Вей тихъ вечерникъ, песенъ на самотенъ
Рибаръ отъ нейде съ себе си понесълъ;
А надалечъ, къмъ дрезгавия западъ
Разпръснати, рой бели ветрила,
Подобно леки пеперуди, тънатъ
На небосклона въ огнените скути.

По стръмний брягъ дружина чужденци
Се спущаха, подзели буйни/распря. /a
Единъ отъ тяхъ, комуто въвъ очите
Бе сякаше огледано небото,
Къмъ другите извърнатъ проговори:
«О, вярвайте, честитъ е само онзи,
Сърцето на когото е олтаръ,
Де пламъка на истината грей —
И осветлява разумътъ.» Презъ речъ
Преварилъ, други се обади тамъ:

— Блянъ на поета! Истината въ него
Е врагъ на всяка истина въ живота.
Въвъ истини що изъ сърце изхождатъ,
Намиратъ щастъе и наслада само
На мисълта безкръвните аскети...
Бъди Монбланъ! На висини възмогнатъ,
Обвий се съ ледъ и съ леденъ погледъ гледай,
Това подъ тебе въ мрака що гъмжи. —

Но, въ него взрянъ, ръка подигна Шелли —
На горди думи съ по-гордъ отговоръ: